

MÍROSLAV
ŽAMBOCH

o b a r v á c h

o Měsíci, který nevěděl, že je měsíc

ilustrace
Alena Schulz

35

© Miroslav Žamboch, 2018

© Stanislav Juhaňák – TRITON, 2018

Illustrations © Alena Schulz, 2018

Pro radost dětem vydal Stanislav Juhaňák – TRITON,
Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
v Praze roku 2018 jako svou 2362. publikaci.
Vydání 1.

Jazyková redakce a korektury Viola Somogyi.

Ilustrace Alena Schulz.

Sazba Vladimír Vyskočil – KORŠACH

Tisk Omikron Invest, s. r. o.

www.tridistri.cz

ISBN 978-80-7553-488-0

barvách

V dobách, kdy byla zeměkoule tak mladá, že ji oblaka zahalovala jako dečky a peřinky malé miminko, a světadíly Afrika, Amerika, Evropa, Asie i Austrálie si všechny pohromadě pěkně klábosily, byla spousta věcí jinak než dnes.

Mladé, sotva dospělé Sluníčko si ještě nevybralo, zda bude svítit málo, tak aby jen poblikávalo, nebo hodně, jako vysoká pec rozpálená do bílého žáru. Muselo se rozhodovat a nemělo čas starat se o své okolí.

Nejvíce
si zmatku
a svobody
užívaly slu-
neční paprsky.

Vypadaly tehdy asi
jako sotva vylíhlí pulci s malin-
kými tělíčky s dlouhatanánskými ocásky a vůbec nic
nebraly vážně. Říkaly si fotony a s žádnými pravidly
si hlavu nelámaly.

„Nám je všechno jedno, my si svítíme, létáme
a děláme si, co chceme,“ švitořily páté přes
deváté, hrály si na honěnou, klouzaly se na
světelných skluzavkách a občas se jen
tak pro zábavu točily kolem dokola
v obrovském kruhu.

Nejvíce na jejich hry doplácela ze-
měkoule, protože když se paprsky-
fotony rozletěly jinam, než měly,
třásla se zimou, a jindy zase, když

si všechny fotony daly schůzku právě na ní, jí bylo horko, až se to nedalo vydržet a celá se orosila.

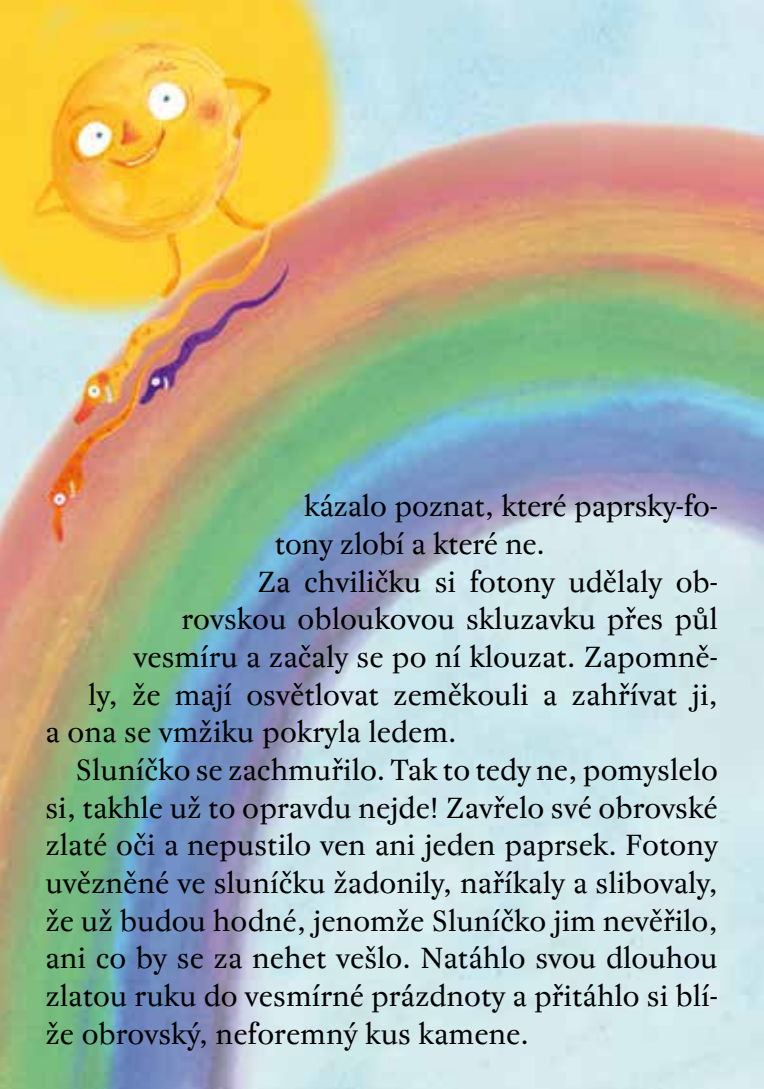
Jenomže Sluníčko si konečně vybralo, že bude svítit pěkně žlutě, aby se v létě dalo chodit k vodě a v zimě sáňkovat, a už mělo všech těch zmatků dost.

„Nechte toho, paprsky, nebo přestanu svítit a navěky vás uvězním!“ vyhrožovalo jim.

„Já nic nedělám, já jsem hodný! Já taky!“ křičely fotony jeden přes druhého, i když to samozřejmě nebyla pravda.

Sluníčko se zamračilo. Nedo-

kázalo poznat, které paprsky-fotony zlobí a které ne.

Za chvíličku si fotony udělaly obrovskou obloukovou skluzavku přes půl vesmíru a začaly se po ní klouzat. Zapomněly, že mají osvětlovat zeměkouli a zahřívat ji, a ona se vmžiku pokryla ledem.

Sluníčko se zachmuřilo. Tak to tedy ne, pomyslelo si, takhle už to opravdu nejde! Zavřelo své obrovské zlaté oči a nepustilo ven ani jeden paprsek. Fotony uvězněné ve sluníčku žadonily, naříkaly a slibovaly, že už budou hodné, jenomže Sluníčko jim nevěřilo, ani co by se za nehet vešlo. Natáhlo svou dlouhou zlatou ruku do vesmírné prázdnoty a přitáhlo si blíže obrovský, neforemný kus kamene.

„Pche, to jsem zvědav, co s tím budeš dělat,“ odfrkl si ten nejneposlušnější foton, který na okamžik vyhlédl ven zpod přivřených slunečních víček.

Sluníčko dýchlo svým žhavým dechem a přetavilo kámen v nádherný diamant, velký skoro jako Měsíc. Teprve potom otevřelo oči a pustilo neposlušné fotony zase ven. Nezvedené paprsky okamžitě zapoměly na všechny své sliby a střelovitě se rozletěly prohlédnout si ten nádherný drahokam vznášející se v prostoru. Ale ouha! Sotva průhledným diamantem proletěly, rozdělily se do na různých stran podle délky svých ocásků. Ty s nejkratšími ocásky uhnuly nejvíce vlevo a získaly najednou fialovou barvu, ty s delšími zmodraly a zežloutly a zůstaly uprostřed a ty s nejdelšími ocásky zčervenaly a zabočily úplně vpravo.

„Tak, a teď vidím, co kdo provádí!“ zahřmělo spokojeně Sluníčko.

Fotony žalostně naříkaly a bědovaly, protože si už spolu nemohly hrát. Sluníčko se nakonec nechalo obměkčit a dovolilo jim spojit se zase dohromady a vytvořit to laskavé žluté světlo, které mají všichni lidé tak rádi. Jen občas po dešti neposlušným fotonům připomene, co by se mohlo stát, kdyby přestaly poslouchat, a na chvíli je rozdělí v krásnou duhu.

O Měsíci, který nevěděl, že je měsíc

Nikdo si to už moc nepamatuje, protože to bylo opravdu dávno, ale celý svět stvořila inkoustová skvrna. Jmenovala se Inka a udělala to, protože byla hodně velká, inkoustově černá a po čase jí v té temnotě začalo být smutno. Stvořila zemi, oheň, světlo, vodu, zvířata, ptáky, rostliny, prostě všechno. A protože chtěla vidět, co se na světě děje, samu

